

אח"כ התעייף והתיישב. שעת לילה

לתמונת המצב" הלא שגרתית והנצחית שצולם לפני למעלה משלושים שנה,

וכל כך הרבה אור בוקע מספור המעשה. מעשה

להנאתם. הלכו מהבית. עזבו את הילדים שנמו שנת
נוררו משנתם. כדרכם של ילדים מנומנמים, החלו
שהגיע במקום תשובה, היה מאיים, ומהר מאד
פך לבכי קורע לב, מעורר חמלה. שעת הערב לא
עדיין עם מעט עוברי אורח, הממהרים לביתם.

הוא לא סיבה לאדם רגיל להגביה ראש לעבר
אותם רגעים היה ר' אברהם.

חלף ליד הבית ושמע את הקולות. דבק במידותיו
". הוא לא רק שמע, הוא האזין, והקולות הרטיטו
כמו אותו, הפעם לא לבית המדרש, אלא כדי
בגאונות של חסד. עם דוגמה אישית ואמצעי
יקש מהרבנית את הסולם הביתי, ירד לרחוב
שליבותיו קרא לילדים המתייפחים אל החלון.
מן. בקולו הרוגע, הוא הרגיע את רוחם, השקיט
להם ממתק שהרבנית הורידה לו שיתן להם,
יו היה גדול בתורה ש...". וכך סופרו מפיו פרקים
תוקים לחלון הפתוח, רגועים, מקשיבים. כך עד

מן למראה עין ולמשמע אוזן, ומיהר להשיג

על סולם בחוזה של עיר